

NEOFIGURACJA – ZDEFORMOWAĆ POSTAĆ

TADEUSZ BANOWSKI

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania plastyki w szkole ponadpodstawowej

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Katarzyna Jasińska
Recenzja merytoryczna – prof. Radosław Cezary Gwizdon
Krystyna Ratasiewicz
Agnieszka Ratajczak-Mucharska
Katarzyna Szczepkowska-Szczęśniak

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019
Ośrodek Rozwoju Edukacji
Aleje Ujazdowskie 28
00-478 Warszawa
www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons – Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji:

Neofiguracja – zdeformować postać

Klasa/Czas trwania zajęć/lekcji:

I-IV/45 minut

Cele

Uczeń:

- poznaje tendencje w sztuce drugiej połowy XX wieku;
- omawia cechy neofiguracji w malarstwie;
- wymienia przedstawicieli neofiguracji;
- realizuje działanie twórcze.

Metody/Techniki/Formy pracy

- praca praktyczna;
- praca z internetem;
- praca indywidualna;
- praca całego zespołu.

Środki dydaktyczne

- program komputerowy będący na wyposażeniu szkoły;
- komputer;
- telefon komórkowy;
- rzutnik/tablica interaktywna.

Opis przebiegu lekcji

Część wstępna. Nauczyciel przeprowadza rozmowę z uczniami na temat malarstwa figuratywnego. Pyta ich, jak rozumieją to pojęcie. Pokazuje obrazy portretowe z różnych epok, a na końcu przedstawia dowolny obraz figuratywny Francisza Bacona. Uczniowie wskazują na różnice pomiędzy malarstwem tradycyjnym a współczesnym.

Część właściwa. Uczniowie wyszukują w internecie inne dzieła współczesnego malarza. Wypowiadają się na temat deformacji zarówno twarzy, jak i całej postaci. Wspólnie z nauczycielem przeprowadzają dyskusję na temat twórczości artysty. Młodzież wykonuje pracę twórczą. Korzystając z aparatów fotograficznych w telefonach komórkowych, wykonują fotografie, które następnie obrabiają w programie komputerowym, deformując twarz w taki sposób, aby pewne elementy nie straciły podobieństwa, a praca zyskała na ekspresji i wyrażała dramatyzm. W pracy zaleca się nie wykorzystywać zdjęć portretowych ze względu na nieprzewidziane efekty wynikające z przeobrażeń i deformacji. Aby uniknąć karykaturalnych i ironicznych efektów, należy

skupić się na samej technice i sposobie pracy. Można sfotografować np. postać we wnętrzu, ale nie frontalnie. Zająć się samą bryłą i deformacją zarysu postaci. Uczniowie drukują swoje prace.

Część podsumowująca. Uczniowie dzielą się wrażeniami i opisują towarzyszące im emocje podczas wykonywania pracy. Opowiadają o zamyśle, jaki im towarzyszył, oceniają trudność wykonania zadania.

Komentarz metodyczny

Wykonanie deformacji jest odważnym przedsięwzięciem ze względu na zaskakujące efekty, stąd propozycja wyboru innego obiektu do pracy. Zadanie właściwie wykonanej deformacji, by przyniosła oczekiwany efekt, wymaga „pewnej ręki”. Dla uczniów nie posiadających umiejętności, można zaproponować deformację przedmiotu.

W pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami należy zapewnić właściwe oświetlenie sali lekcyjnej i miejsca pracy, stworzyć odpowiednie warunki akustyczne, a w razie potrzeby umożliwić uczniowi użycie słuchawek. Nauczyciel powinien wykorzystać mocne strony ucznia i najbardziej rozwiniętą jego inteligencję do wykonywania zadań; stwarzać atmosferę pracy sprzyjającą budowaniu pozytywnych emocji i rozwijania doświadczeń. Należy minimalizować metody podające, zastępując je aktywizującymi ucznia, przydzielić uczniowi pracę z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych. W zakresie wymagań edukacyjnych dostosować trudność zadań i działań edukacyjnych do możliwości ucznia, np. podzielić partie materiału na mniejsze części, wydłużyć czas pracy, umożliwić zapoznanie się z materiałem źródłowym w domu, dać odpowiednie wskazówki, zorganizować pomoc koleżeńską podczas pracy indywidualnej lub wspomagać ucznia podczas wykonywania zadania. W ocenie ucznia ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi należy stosować ocenianie kształtujące, wspierające ucznia, połączone z samooceną i oceną koleżeńską, wzmacniać ucznia pochwałą nawet za niewielkie postępy, a także udzielać informacji zwrotnej o tym, co uczeń robi dobrze, a gdzie popełnił błędy, w jaki sposób może uzupełnić braki oraz poinformować o tym, jakimi metodami może doskonalić swoje umiejętności.